

Föreningen Långörasläktens 50-årsjubileum

Hurdant skulle vädret bli? Sol o blåst som vanligt? Skulle sydvästen ligga på och riva upp sjön nere vid Torhamn. Många frågor mötte mig när jag gick mot dagens stora händelse Föreningen Långörasläktens 50-årsjubileum.

Jag hade fått ett hedersuppdrag, att vara guide på båten som skulle ta släktingarna på en timmes resa i våra fäders kölvatten, genom vår kära skärgård, Torhamna skärgård.

Så kommer slakten och embarkerar MS Ungskär som vi har engagerat för tillfället. Stor är slakten och många av oss var med på resan. Först av alla med föreningsnålen i mössan var Bertil Petersson. Det kändes bra. Efter några minuter var varenda sittplats upptagen och några stod i gången medan andra sökte sig till akterdäck och fördäck.

Det fanns kaffe o massariner vid bardisken och många sökte sig dit. Klockan var nio på morgonen så nog var det fikadax.

Vi stävade ut på Torhamnsfjärden, rakt mot sydvästen som försökte bygga upp vågor allt vad den kunde. Men vår båt var för stor för att vi skulle känna av den. Vi började resonera om hur våra förfäder tog sig från fastlandet till hemön i de båtar man hade till sitt förfogande. Det var inte förrän på 20-talet lotsbåten fick motor. Innan fick man ro eller segla. Det kunde ta timmar att ta sig hem. Dåtidens kläder var inte som våra fina överlevnadsdräkter utan kanske om man hade tur oljekläder som klubbade av all linolja som de hade blivit impregnerade med, gång på gång.

Så tänkte vi också på hur det var på vintern att ta sig över isen. Ett sådant tillfälle var när jag var kanske åtta år och min bror fem. Vi kom över isen med mamma och sparkstöttingen. Det blåste hårt från nordost och vi kämpade på. Det var kallt. Vi steg iland i närheten av ett vitt hus. Ut kommer en kvinna "o kära barn kom in kom in i värmen, jag har satt på kaffe och något till barnen. Vi såg er långt bort på isen och blev så oroliga..." Tänk vilken snäll tant sa mamma sedan. Och visst vart det så i vår skärgård både på ö och fastland. Vår skärgård var människornas skärgård, skärgårdsbornas.

Så gick färden runt alla öarna och vi talade om hur varje ö hade sin dialekt, hur varje ö hade sin näring. Och så kom vi ihåg hur John riggade sin blekingseka och segade till Inlängan, för att sedan ändra sig och i stället segla till Ungskär och skolhuset. Vi talade om hur lärarinnorna hittade sina lotspojkar och fiskarpojkar.

Ytterön, Hästholmen, Inlängan, Stenshamn, Utlängan, Ungskär och Öppenskär. Fiskare och lotsar. Båtbyggare och Lärarinnor. Skeppsbrott och lyckade lotsningar. Människor som levde sina liv på stranden och trivdes med sig själva och varandra.

Resan i våra fäders farvatten/kölvatten närmade sig slutmålet, Långören. Där väntade vår ordförande med sin stab och välkomnade oss med goda smörgåsar och kaffe. Just så som det ska va i skärgården, när man kommer iland vill man ha något varmt innanför flytvästen.

Tack alla för en minnesrik gemenskapsdag.

Håkan